

Wyrok z dnia 8 października 2002 r.

III RN 182/01

Podatnik prowadzący księgi rachunkowe (handlowe) może jako koszt uzyskania przychodu potrącić podatek od nieruchomości zapłacony w tym roku podatkowym, w którym otrzymał decyzję ustalającą ten podatek i zapłacił go, mimo że dotyczył on poprzedniego roku.

Przewodniczący SSN Kazimierz Jaśkowski (sprawozdawca), Sędziowie SN: Katarzyna Gonera, Andrzej Wasilewski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 października 2002 r. sprawy ze skargi Sławomira S. na decyzję Izby Skarbowej w Ł. z dnia 4 marca 1999 r. [...] w przedmiocie określenia podatku dochodowego od osób fizycznych za 1997 r., na skutek rewizji nadzwyczajnej Prezesa Naczelnego Sądu Administracyjnego [...] od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodka Zamiejscowego w Łodzi z dnia 10 kwietnia 2001 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu-Ośrodkowi Zamiejscowemu w Łodzi do ponownego rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego wniósł rewizję nadzwyczajną od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodka Zamiejscowego w Łodzi z dnia 10 kwietnia 2001 r. [...] w sprawie ze skargi Sławomira S. na decyzję Izby Skarbowej w Ł. z dnia 4 marca 1999 r. w przedmiocie określenia podatku dochodowego od osób fizycznych za 1997 r.

Wyrokowi temu zarzucił rażące naruszenie art. 22 ust. 5 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (jednolity tekst: Dz.U. z 1993 r. Nr 90, poz. 416 ze zm.) oraz art. 328 § 2 KPC w związku z art. 59 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm.), jak również art. 27 ust. 1 tej ustawy.

Wniósł o uchylenie powyższego wyroku i przekazanie sprawy Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu - Ośrodkowi Zamiejscowemu w Łodzi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rewizja nadzwyczajna jest uzasadniona. W sprawie chodzi o wykładnię art. 22 ust. 5 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Stanowi on, że u podatników prowadzących księgi rachunkowe (handlowe) koszty uzyskania przychodów objętych tymi księgami są potrącane tylko w tym roku podatkowym, którego dotyczą, tj. są potrącalne także koszty uzyskania poniesione w latach poprzedzających rok podatkowy, lecz dotyczące przychodów roku podatkowego oraz określone co do rodzaju i kwoty koszty uzyskania, które zostały zarachowane, chociaż ich jeszcze nie poniesiono, jeżeli odnoszą się do przychodów danego roku podatkowego, chyba że zarachowanie ich nie było możliwe; w tym wypadku są one potrącalne w roku, w którym zostały poniesione. Przepis ten ma - na podstawie art. 22 ust. 6 tej ustawy - zastosowanie do skarżącego, który (wspólnie z żoną) prowadził podatkową księgę przychodów i rozchodów, pod warunkiem, że stale w każdym roku podatkowym księgi te są prowadzone w sposób umożliwiający wyodrębnienie kosztów uzyskania odnoszących się tylko do tego roku podatkowego.

Naczelnny Sąd Administracyjny przyjął - tak jak organy podatkowe - że skarżący nie mógł zaliczyć do kosztów uzyskania przychodu w 1997 r. podatku od nieruchomości za 1996 r., który został zapłacony w 1997 r. W rewizji nadzwyczajnej trafnie podniesiono, że jeżeli decyzję ustalającą ten podatek doręczono skarżącemu w 1997 r. (tak było według jego twierdzeń, a organy nie dokonały w tym zakresie ustaleń faktycznych), to nie było możliwości zaliczenia go do kosztów uzyskania przychodu w 1996 r. Nie była wówczas znana kwota podatku, a decyzja ustalająca podatek od nieruchomości ma charakter konstytutywny - powoduje powstanie zobowiązania podatkowego. Jak wynika z końcowej części przepisu art. 22 ust. 5 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, jeżeli nie było możliwe zarachowanie kosztów uzyskania przychodu w danym roku podatkowym, to są one potrącalne w roku, w którym zostały poniesione. Natomiast potrącanie zarachowanych kosztów uzyskania przychodu jeszcze nie poniesionych w danym roku podatkowym dotyczy

kosztów o znanej wysokości. Art. 22 ust. 5 tej ustawy stanowi bowiem, że chodzi tu o „określone co do rodzaju i kwoty koszty uzyskania”.

Z tych względów na podstawie art. 393¹³ § 1 KPC w związku z art. 10 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 189 ze zm.) orzeczono jak w sentencji.

=====